ஒப்பிலக்கியம்

இயல் 2 - 18MTA44C

1. ஒப்பீட்டில் அறிவியல் முறைகள்:

அறிவியல் ஒப்பீடு அதன் அடிப்படையான முறையாகும். விருப்பு வெறுப்பற்ற மனத்துடன் சில விதிகளைப் பின்பற்றி ஆராய்ந்து உண்மை காண்கின்ற ஆய்வுகளைத்தும் 'அறிவியல் முறைகள்' என்று பெயர்.

2. நாட்டுப்பாடல் ஆய்வு:

வாய்மொழி இலக்கியத்தில் பாடுவோர், கேட்போர் தொடர்பு எத்தகையது; அவை பாடப்பெறும் சமூக விழாக்கள் யாவை? இப்பாடல்களைப் பகுத்து ஆய்வதனால் புலனாகும் இலக்கிய உத்திகள் எவை? என்பன பற்றிய ஆய்வாகும்.

3. பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு:

காரண காரிய முறையில் ஆராய்தல்: எல்லா விளைவுகட்கும் காரணம் உண்டு என்றும் காரணங்களும் சூழ்நிலைகளும் மாறாதிருக்கும் வரை அவற்றாலாகும் விளைவும் மாறாதிருக்கும் என்றும் கொள்கின்ற அறிவியல் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு இயங்குவதாகும்.

4. அமெரிக்கக் கோட்பாடு

பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டின் வழிப்பட்டதே அமெரிக்கரின் ஒப்பியற்கோட்பாடு எனலாம். அமெரிக்கக் கோட்பாட்டில் மிக முற்போக்கான கூறுகள் பலவற்றைக் காணலாம். வேறுபட்ட பல மொழிகளிலும் விளங்கும் இலக்கியங்களில் பொருந்தியுள்ள உயருள்ள உறவுகளைக் கண்டறிவதே இவ் ஒப்பீடு.

III

ஒப்பிலக்கிய ஆய்வு நெறிகள்

ஒப்பீட்டில் அறிவியல் முறைகள்

1

அறிவியல் (Science) ஒப்பீடு அதன் அடிப்படையான முறையாகும். விருப்பு வெறுப்பற்ற மனத்துடன் சில விதிகளைப் பின்பற்றி ஆராய்ந்து உண்மை காண்கின்ற ஆய்வுகளனைத்தும் 'அறிவியல் முறைகள்' என்று பெயர் பெறுகின்றன. இவ் வகையில் அறிவியல் வேறு, அதன் முறை வேறு எனப் பிரித்தல் இயலாது.

பலவற்றை ஒப்பிட்டுப் பொதுத் தன்மை காண்பது; ஒரு தன்மை உண்டெனா ஓர்ந்து அஃதுளதாவெனச் சோதித்து உண்மை காண்பது; பலகாலும் சோதித்துப் பார்த்து ஒரே முடிவு வருகிறதா என அறிவது; பகுத்துப் பகுத்து ஆய்வது; கொண்ட முடிவே 'முடிந்த முடிவு' என்னாமல் மேலும் மேலும் ஆய்வதில் ஆர்வம் காட்டுவது; புதியன காணப் பெறுமேல் பழைய முடிவுகளைத் தயங்காமல் மாற்றிக் கொள்வது; எல்லை வந்துவிட்டதாக எண்ணாமல் என்றும்

மேன்மேல் ஆய்வதையே விரும்புவது என்பனவெல்லாம் அறிவியல் முறையின் அடிப்படை இயல்புகளாகும்.

விதிகளும் முறையும் மாறாதிருக்கும் வரை எத்தனை முறை சோதனை செய்து பார்த்தாலும் முடிவும் மாறா திருப்பதே அறிவியல் வழிப்பட்டதாகும். அறிவியலின் தாக்கம் இன்று எல்லாத்துறைகளிலும் ஊடுருவி நிற்பதால் அதன் முறையும் இன்று அனைத்துத் துறைகளிலும் பரவியிருக்கிறது.

டாக்டர் க.கைலாசபதி குறிப்பிடுவது போல், "நவீன ஒப்பியல் இலக்கியம் இத்தாக்கத்தின் விளைவுகளில் ஒன்று. நவீன ஒப்பியலைப் பண்டைய ஒப்பியலிலிருந்து (அவ்வாறு கூறக்கூடுமானால்) வேறுபடுத்துவது அதிற் கையாளும் முறையேயாகும். விஞ்ஞான முறை விஞ்ஞானத்திற்கு முந்தியோ பிந்தியோ தோன்றுவதல்ல; அது விஞ்ஞானத்தின் உடன் பிறவியேயாகும். அதுபோலவே நவீன ஒப்பியல் நவீன முறையினின்றும் தோன்றுவது. விஞ்ஞானத்தில் முறையையும் பொருளையும் பிரிக்க முடியாதது போல, ஒப்பியல் இலக்கியத்தையும் ஒப்பியல் முறைமையையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரித்துவிட இயலாது."[1]

இயற்கை அறிவியல் (Natural Science) வளர்த்துத் தந்துள்ள முறைகளை, அவ்வாறே இலக்கியத்திற்கு மாற்றி அதன் ஆய்வை மேற்கொள்ளுவது முதற்படியாக அரும்பிற்று. முதலாவதாகப் பொருட்சார்புடைமை, (objectivity); தற்சார்பு இன்மை (Impersonality); ஐயமற்ற துணிவு (Certainty) என்ற நடுநிலையான உண்மைகளைத் திரட்டுவதற்குத் துணை புரியும் முயற்சிக் கூறுகளைச் சுட்டலாம். இவை பொதுவான அறிவியற் குறிக்கோளுக்கு வழி நடத்துவன.

1. ஒப்பியல் இலக்கியம் பக். 11

அடுத்தது, ஒன்று தோன்றுவதற்குக் காரணமான முன்னிகழ்வுகளை, தொடக்கத்தை ஆய்கின்ற இயற்கை அறிவியல் முறையை இலக்கியத்திலும் பின்பற்றுவதாகும். இப் 'பிறப்புறவு ஆய்வு' (genetic method) வரலாற்று அடிப்படையை அறிந்து கொள்ளின், இலக்கியத்திலும் அது பயன்படுதல் கூடும். இலக்கியங்களிடையேயுள்ள இனவுறவுகளைக் காண இது முந்துகிறது. ஒரு பொருள் தோன்ற வேண்டுமேல் அதற்குச் சில காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். "காரணமின்றிக் காரியமில்லை. வித்தின்றி விளைவில்லை." "உலகில் நடப்பனவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் உண்டு; இக்காரணங்கள் ஒரே மாதிரியாக இருந்து சூழ்நிலைகளும் ஒத்திருக்குமானால் ஒரே மாதிரியான விளைவுகளையே தரும்" என்ற கருத்து இதன் வழிப்பட்டதாகும். இவ்வாறு ஒன்றின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும் பற்றிய (Origin and Development) நிலைகள், அதன் தோற்றத்திற்குக் காரணமான முன்னிகழ்ச்சிகள் இவற்றை ஆய்வதே பிறப்புறவு பற்றிய ஆய்வாகும். இலக்கியங்களின் கால முறைபற்றி முன்னரே அறிந்திருந் தால், அவற்றிடையே உள்ள உறவுகளை நாம் இம் முறையைக் கொண்டு ஆராய்தல் கூடும். இலக்கியக் கல்வியில் இது 'காரண காரிய ஆய்வாக' (Casue and effect theory) மலர்ந்துள்ளது. ஓர் இலக்கியத் தோற்றத்திற்குச் சமூக, அரசியல், பொருளியல் காரணங்களை அடிப் படையாகக் காட்டி இது விளக்குகிறது.

அறிவியலில் கையாளும் 'அளவை முறை'களையும் இலக்கியத்திற் கையாள முயன்றுள்ளனர். புள்ளி விவரம் (Statistics), விளக்க அட்டவணை (Charts), வரைபடம் (Graph) போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி இலக்கிய ஆய்வை மேற்கொள்ளுதலால் முன்னிலும் தெளிவாக இலக் கியத்தை விளக்க முயன்றுள்ளனர்.

உயிரியல் கொள்கைகளை (Biological concepts) இலக்கியத்தில் சார்த்தி அதன் தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம், உருவம் போன்றவற்றை ஆராயப் பெரிதும் முயன்றுள்ளனர். இவ்வகையில் தார்வின், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் போன்றோர் கண்டு விளக்கிய கூர்தலறக் கோட்பாடு (Evolutionary theory) பெரிதும் பின்பற்றப்பட்டது.

சான்று வழிப் பொதுமை காணுதல் (induction method) உய்த்துணர் முறை (Deduction method), பகுத்தாய்தல் (analysis) இணைத்தாய்தல் (Synthesis) ஒப்பிட்டாய்தல் (Comparison) போல்வன முறைப்படவமைந்த அறிவாராய்ச்சி அனைத்திற்கும் பொதுவாகும். ஆயினும் அறிவியல் சார்ந்த முறைகளைக் கொண்டே இலக்கியப்பாங்கு அனைத்தையும் ஆராய்ந்து விட முடியும் என்பதை இன்று சிலர் மறுக்கின்றனர். அறிவியலை விட இலக்கியத்தோடு நெருங்கிய உறவுடையது கலைத்துறை (humanities) ஆகும். எனவேதான் பேராசிரியர் ரெனிவெலாக்குக் கலைத்துறை ஆய்வு முறைகளையும் இலக்கியத்தில் பொருத்தி ஆய்வதைப் பெரிதும் வரவேற்கிறார். தத்துவம் (Philosophy), வரலாறு (History), சட்டவியல் (Jurisprudence) தெய்விகவியல் (Theology), மொழி நூல் (Philology) ஆகியவை வளர்த்துத் தந்துள்ள ஆய்வு முறைகளும் உலகப் பொதுவானவையேயாகும். அவற்றை இலக்கியத்தில் பொருத்தி ஆய்வதால் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மேலும் தெளிவுபடும். அறிவியல் வழி ஆய்வு முறைகளுக்குத் தருகிற அளவு சிறப்பை இக்கலையியல் சார்ந்த 'வரலாற்று வழி ஆய்வு' முறைகட்கும் தரவேண்டும். முன்னது பொருள் இன்னதென்று காட்டி நிற்கும் (Explain). பின்னது பொருளைப் புரியவைக்கும் (Comprehension). ஓர் அறிவியலறிஞன் ஒரு நிகழ்ச்சியை விளக்கும்போது அதற்குக் காரணமான முன்னிகழ்வுகளைக் கணக்கிடுவான். ஆனால் வரலாற்று வழி அறிஞனோ அந்நிகழ்ச்சியை விளக்கிப் புரிய வைப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டுவான். ஒன்றைப்

புரிந்து கொள்ள முயல்வதென்பதும் தனித்தன்மை காட்டுவதும் விருப்பு வெறுப்புக்கு உட்பட்டதாகும். அறிவியல் அறிஞன் பொது விதிகளை நிறுவுவதில் குறிக்கோளுடையவன். வரலாற்றறிஞன் ஒப்பற்றதும் திரும்ப நிகழாததுமான உண்மையைப் பற்றிக்கொள்ள முற்படுவான். சுருக்கமாகக் கூறினால் முன்னது பொதுப் படுத்துவது, பின்னது தனிப்படுத்துவது. எல்லாவற்றையும் அறிவியலாய்வாய்க் காண்பார் சிலர் இக்கலையியலையும் அறிவியல் என்றே காட்ட முற்படுவர். அன்னார்க்கு முன்னது இயற்கை அறிவியலும் (Science of Nature) பின்னது பண்பாட்டறிவியலும் (Science of Culture) ஆகும். திட்டத்தையும் தனித்துவத்தையும் பண்பாட்டறிவியல் மிகவும் வலியுறுத்தும். அறிவியல் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றும் உண்மைகள் தொடர்பானது; வரலாறு அடுத்தடுத்து வரும் நிகழ்வுகள் தொடர்பானது.

அறிவியல் முறை வகுக்கும் பொதுவிதிகள் இலக்கியத்திற்குப் பெரிதும் ஒத்து வருவதில்லை. எனவே இலக்கியத்தில் அறிவியல் வழிபோய்ப் பொதுவிதிகள காண்பதா? கலையியல் வழிச் சென்று தனித்தன்மையைப் புரிந்து கொள்வதா? எனச் சிலர் திகைக்கின்றனர். அறிவியல் முறையின் சிற்சில குறைகள்- தடைகளைக்-கண்டு அம்முறையை முற்றிலும் புறக்கணிப்பது தவறாகும்.

இலக்கியத்தைப் பகுத்தாய அறிவியல் வழி தேவை. இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ளக் கலையியல் வழி தேவை. ஒன்றின்றி ஒன்று அமையாது. ஆராய்ச்சி படைப்புக்குத் துணை செய்யும். இவையிரண்டும் இணைவதால் பிறக்கும் இலக்கியக் கொள்கைகளைத் தருவதே ஒப்பியல் இலக்கியமாகும். இலக்கிய நுகர்வே நம் குறிக்கோள். எனினும் இதற்கு வழிகாட்டியே இவ் ஆய்வு ஆகும். இது இலக்கியத்தை மேலும் நன்கு நுகர்வதற்கும், புதிய இலக்கியம் படைப்பதற்கும் துணை புரியும். இவ்வாறு

REDMI NOTE 5 PRO

'தனிமைத்திறன்' போற்றும் இலக்கியத்தைப் 'பொதுமைத் திறம்' காணும் அறிவியலில் வைத்துப் புதுமையாக ஆராயும் துறைக்குத்தான் 'இலக்கிய ஒப்பீடு' என்று பெயர்.

நாட்டுப் பாடல் ஆய்வு

2

நாட்டுப்பாடல் ஆய்வின்கண் குறிப்பிடத்தக்க பெரும் பணி ஆற்றியவர், சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த பேராசிரியர் விரட்லவ் (V.Radlov) ஆவார். மத்திய ஆசியாக் கண்டத்தில் வாழும் தார்த்தாரியர்களின் (Tartars) வாய்மொழிப் பாடல்களைத் தொகுத்து, அவற்றில் கையாளப் பெற்ற இலக்கிய உத்திகளைப் பகுத்தாய்ந்து கூறினார். வாய்மொழி இலக்கியத்தில் பாடுவோர், கேட்போர் தொடர்பு எத்தகையது; இவை பாடப்பெறும் சமூக விழாக்கள் யாவை? இப்பாடல்களைப் பகுத்து ஆய்வதனால் புலனாகும் இலக்கிய உத்திகள் எவை யெவை? என்பனவே இவர் தெளிவுறுத்திய செய்திகளாகும்.

1911இல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த திரு.எச்.எம்.சாடுவிக்கு (Chadwik) பழம் செருமானியரது காப்பியப் பாடல்களையும் கிரேக்கக் காப்பியப் பாடல்களையும் ஒப்பிட்டாய்ந்து அவை இரண்டும் வாய்மொழி இலக்கியமாகத் தோன்றியனவே என்றார். மேலும் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் உலகப் பொதுமையை வலியுறுத்தினார். அதன் இலக்கிய உத்திகள் வரிவடிவ இலக்கியத்திற்கும் உரியனவே என நிலை நாட்டினார். இலக்கியத்தோற்றம் (The Growth of Literature) என்பது அவருடைய சிறந்த நூலாகும்.

மில்மன் பரி (Millman Parry) என்ற அமெரிக்கர் யூகோசிலேவிய நாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுத்து, அவற்றை ஹோமரின் காப்பியங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து இலியாது, ஒதிசி என்ற அவ்விரு காப்பியங்களும் அந்நாட்டுப் பாடல்களோடு பெரிதும் ஒத்திருப்பதைக் கண்டார். இவ்வகையில் ஹோமரின் காப்பியங்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாக வழங்கி எழுத்து வடிவம் பெற்றனவே என ஐயத்திற்கு இடமின்றி, அறிவியல் முறைப்படி நிறுவிக்காட்டினார். இவரது ஆராய்ச்சி முடிவை முதற்கண் முறைப்படி ஏற்கமறுத்த அறிஞர் உலகம் பின்னர் இவரை 'ஹோமர் ஆராய்ச்சித் துறையில் ஒரு தார்வின்' எனப் புகழலாயிற்று. வீரயுகத்துக்குரிய பழைய வீரப்பாடல்களனைத்தும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே அமைவன என்பது இவர் கருத்து. இக்கருத்தை ஒட்டி சி.எம். பௌரா (C.M.Bowra) கிரேக்க வீரயுகத்தை ஆராய்ந்துள்ளார். திரு.என்.கே.சித்தாந்தா இராமாயண, மகா பாரதமாகிய இதிகாசங்களின் அடிப்படையில் 'இந்திய வீரயுகம்' பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

நாட்டுப்புறக் கதைகள் (Fables and fairy tales), கதைப் பாடல்கள் (Ballads) போல்வன எவ்வாறு நாடுவிட்டு நாடு பெயர்ந்து, பரவிச் செல்கின்றன என்பது இவ் ஆய்வின் அடிப்படையாக இருந்த காலம் ஒன்று உண்டு. இந் நாட்டுப் புறக் கதைக் கருத்துக்கள் (Folk-tale themes) எங்ஙனம் எழுத்து வடிவ இலக்கியங்கட்குள் புகுந்து நிலைபெறு கின்றன என்பதும் ஆராயப்பட்டது. வாய் மொழி இலக்கியத்திற்கும் எழுத்து மொழி இலக்கியத்திற்கும் இவ்வாறு இடைத் தொடர்பு இருந்து கொண்டே இருப்பதை இவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். இலக்கிய வகைகளின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் காண்பதற்கும், இலக்கிய உத்திகளை ஆராய்வதற்கும் இக்கல்வி இன்றியமை யாததென அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

நெடுங்காலமாக இலக்கியங்கட்கு உதவிய அடிக் கருத்துகள் நாடுவிட்டு நாடு பெயர்ந்த வரலாறே ஆராயப் பட்டது. பிறகு நாட்டுப்பாடல் ஆய்வாளர்கள் ஒவ்வொரு வகை இலக்கியத்திற்கும் உரிய மூலக்கூறுகளை வாய் மொழிப் பாடல்களில் தேடத் தொடங்கினர்.

பல மொழிகளிலும் வழங்கும் பழங்கதைகள் (Legends), புராணக்கதைகள் (Myths), கற்பனைக் கதைகள் (Fairy Tales) ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டாய்தல் பிரான்சிலும் செருமனி யிலும் பெருகியது. இது இலக்கிய அடிக்கருத்து ஒப்பீடாக (Thematology) ஆயிற்று. ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தவரை எல்லா மொழி இலக்கியங்களிலும் அமைந்துள்ள அடிக் கருத்துக்கள் ஏறத்தாழ ஒரு தன்மையினவாகவிருப்பதையும் இவற்றுள் பலவற்றுக்கு நாட்டுப் பாடல் அடிப் படையிருப்பதையும் கண்டறிந்தனர். உரிப் பொருள் சார்ந்த தலைமைக் கருத்துக்கள் (Motifs) அடிக்கருத்துக்கள் (Themes) பற்றிய ஆய்வாகி, பல மொழி இலக்கியங் களிடையேயுள்ள 'உறவை' ஆராய்வதற்கு இது வழிகோலியது.

இதுபோல, இலக்கியத்தின் புறநீர்மை சார்ந்த இலக்கிய வடிவம் பற்றிய (Morphology) ஒப்பீடாகவும் இது வளர்ச்சி பெற்றது. ரஷியாவிலும் அதனைச் சார்ந்த சிலாவிக் நாடுகளிலும், ஸ்காண்டிநேவியாவிலும் நாட்டுப் பாடல்கள் இன்றும் வழங்குகின்றன. அங்கு இவ்வாராய்ச்சி பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது என்று கூறுவர்.

பின்னர் ஒவ்வோர் இலக்கிய வகைக்கும் நாட்டுப் பாடல் மூலங்காணுதல் என இவ் ஆய்வு மிகைப் படுத்தப் படலாயிற்று. எனவே, ரெனிவெலாக்கு இவ் ஆய்வினை 'ஒப்பியல் ஆய்வு' எனக் கொள்ளுதல் இயலாதென்றும் இது 'ஒரு நாட்டுப் பாடல் ஆய்வே' என்றும் கூறுவர். இன்றைய ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வில் முன்போல முழு இடமும் இதற்கு அளிக்கப்பட வில்லையெனினும் அவ் ஆய்வின் ஒரு பகுதியாக இது ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழிலும், தமிழ் வழங்கும் இலங்கையிலும், ஏனைய தென்னிந்திய மொழிகளிலும் இன்னும் நாட்டுப்பாடல்கள் மிகுதியாக வழங்கி வருகின்றன. கண்ணகியைப் பற்றிய நாட்டுப் பாடல்கள் தமிழகத்திலும், மலையாளத்திலும், இலங்கையிலும் வழங்குகின்றன.

வடமொழியிலும் தமிழிலும் காணப்படும் பல புராணக் கதைகள், நீதிக்கதைகள், பழங்கதைகள் போல்வன ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட வேண்டியனவாகும். இதற்கு இருமொழி அறிவும் ஏற்றத்தாழ்வற்ற நடுநிலை மனப்பான்மையும் வேண்டும். ஒரு மில்மன்பரியோ, பௌராவோ கிடைப்பதற்குள் நம் நாட்டுப் பாடல்கள் பல வழக்காறற்றுவிடக் கூடும்.

பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு

3

இலக்கிய ஒப்பீட்டுத் துறையில் முற்பட்டது, மற்றவர்கட்கு வழிகாட்டியாயமைந்தது பிரெஞ்சுக் கோட்பாடேயாகும். பல்வேறு ஒப்பீட்டறிஞர்கள் உருவாக்கியதும் செறிவு மிக்கதுமாகிய பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டினைக் கீழ் வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்.

காரண காரிய முறையில் ஆராய்தல் (Cause and effect Theory): எல்லா விளைவுகட்கும் காரணம் உண்டு என்றும், காரணங்களும் சூழ்நிலைகளும் மாறாதிருக்கும் வரை அவற்றாலாகும் விளைவும் மாறாதிருக்கும் என்றும் கொள்கின்ற அறிவியல் அடிப்படையில் இவ் ஆய்வு இயங்குவதாகும். சமூக, அரசியல், பொருளியல் காரணங்களின் அடிப்படையில் இலக்கியம் தோன்றுகிறது என்பர். அறிஞர் தெயின் குறிப்பிட்டது போல "இலக்கிய வரலாறு என்பது வரலாற்றைச் சுருக்கமாகத் தரும் கையேடேயாகும்" (Literary history is a manual of history).

இலக்கியங்களுக்கு நாட்டுப் பாடல் அடிப்படையுண்டு என்பதை வலியுறுத்தி, இலக்கியங்களின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றி ஆராய்வதால் அவற்றை நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று கருதினார்கள். மேலும் இலக்கியம் நாடுவிட்டு நாடு பரவுகின்ற விதத்தைக் கண்டறிய இவ் ஆய்வு பெரிதும் உதவியாகவிருந்தது.

REDMI NOTE 5 PRO

உறவுடைய மொழிகளிலுள்ள இலக்கியங்களை ஒப்பிட்டாராய்ந்து அவற்றின் மூலத்தையும் தாக்கத்தையும் (Sources and Influences) கண்டறிதல்: பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், இலக்கிய ஒப்பீட்டில் இம்மூல ஆராய்ச்சியே மேலோங்கி நின்றதென்பர். இனமொழிகளிடையே உள்ள இலக்கிய உறவு ஆராய்ச்சியைப் 'பிறப்புறவு ஆய்வுமுறை' (Genetic Approach) என்பர். கருத்து (Thematology) அடிப்படையில் இலக்கியங்களிடையே இடம் பெயர்ந்த வற்றைக் கண்டுபிடிப்பதும், வடிவ அடிப்படையில் (Morphology) இனமொழிகளிடையே பரவியுள்ளவற்றைக் கண்டறிவதும் என இது இருகூறுபட்டு வளர்ந்தது. பொதுவாக இலக்கிய அடிக்கருத்துக்கள் (Themes), குறிக்கோள்கள். (Idea and motifs), கருப்பின்னல் (Plots), இலக்கிய வகைகள் (Genres), வடிவம் (Form), நடை (Style), இலக்கிய உணர்வு போன்றவற்றில் பெற்றது என்ன; புகுத்தியது யாது என (Sources and Influences) ஆராய்வது அனைத்தும் இதிலடங்கும்.

இலக்கியம் ஆற்றல்மிக்க 'போக்கு'களால் காலந்தோறும் உந்தப்படுகிறது என்றும், இப்போக்குகளினின்றும் தொடர்புடைய மொழிகள் தப்பிக்கவியலாது என்றும் கருதினர். ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியைத் தொடர்ந்து. உறவுடைய மொழி இலக்கியங்களிலெல்லாம் ஒருவிதமான வளர்ச்சிப் போக்கே காணப்படுவதற்கு இப் போக்குகளின் தாக்கமே காரணமாகும். (The concept of currents and the cross currents of literature).

இலக்கியத்தை வரலாற்று நோக்கில் (Historical View) ஆராய்வதே பிரெஞ்சுக் கோட்பாடு எனச் சுருங்கக் கூறலாம். இலக்கியத்தை நன்கு புரிந்துகொள்ள இவ் ஆய்வு முறைகள் பயன்படும் என்று கருதினர். இதனை அறிவியல் வழி அணுகுதல் (Scientific Approach) என்றும் கூறலாம்.

செருமனியில் கதே அவர்கள் 'உலக இலக்கியம்' பற்றித் தூவிய வித்து சென்ற நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் முளைவிட்டது. இலக்கியத்தின் பொதுமைப் பண்புகளை அறியும் ஆர்வத்தை இது தூண்டியது. கதேயின் நூல்களனைத்தும் பிரெஞ்சில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டதனால் அதன் தாக்கம் நன்குணரப்பட்டது. மேலும் செருமனியில் மொழிநூல் (Philology) ஆய்வில், மொழி ஒப்பீடு வளர்ந்ததும் இலக்கிய ஒப்பீட்டிற்கு ஒரு வழிகாட்டி ஆயிற்று. பழைய புனைவியல் (Romanticism) வளர்ச்சி பெற்று மாறியது; உலகியல் (Positivism) தலை தூக்கியது. புனைவியற் காலத்தில் 'தேசிய இனக்கருத்து' நன்கு கால் கொண்டு முதிர்ந்தது. அனைத்து நாட்டு இலக்கியக் கருத்தாகக் கனிந்தது. இம் மனநிலையும், கூவியரின் உடற் கூற்றுப் பகுப்பாய்வு ஒப்பீட்டு முறைகள் புகழ்பெற்று விளங்கிய சூழ்நிலையும் பிரெஞ்சில் ஒப்பியல் இலக்கியம் வளரக் காரணங்களாயின.

சார்போனில் 'இலக்கிய ஒப்பீட்டுக் கழகம்' (Institute de Literature Comparee) தோன்றியது. பால் வான்திகம் (Pal Van Tieghem) எழுதிய 'இலக்கிய ஒப்பீடு' (La Literature Comparee) என்ற நூல் அடிப்படையான ஒப்பீட்டுக் கொள்கை விளக்க நூலாகக் கருதப்பட்டது. பெர்னாண்டு பால்டென்ஸ்பெர்கர் (Fernand Baldensperger) பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டினை விளக்கும் மூன்று பெரும் நூல்களை வெளியிட்டார். ஜோசப் டெக்ஸ்ட் (Joseph Texte) முதலாக பால்டென்ஸ்பெர்கெர், பால் ஹசார்ட் (Paul Hazard), வான்திகம், காரே (Carre) பாடைலன் (Bataillon) ரொட்டியர் (Roddier); போன்ற அறிஞர் பலராலும் இவ் ஒப்பீடு முக்கிய இலக்கியக் கல்வியாக உருப்பெற்றது.

பால்டென்ஸ்பெர்கர் 1921இல் 'இலக்கிய ஒப்பீட்டு ஆய்வுமலர்' (Revue de literature comparee) ஒன்று தொடங்கினார். பிறப்புறவு ஆய்வை (Genetic studies) அவர்

மிகவும் போற்றினார். அவரைப் பின்பற்றி ஐரோப்பிய எழுத்தாளர் பலரும் கலைகளின் வளர்ச்சியையும் தோற்றத்திற்கான மூலக் கூறுகளையும் ஆய்ந்தறிவது, அவற்றை மிக நன்கு புரிந்து கொள்ளுதற்கான சிறந்த வழியெனக் கருதினர். இதனால் முழுக்க முழுக்க மூலமும் தாக்கமும் பற்றியதான நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை 'இலக்கிய ஒப்பீட்டு ஆய்வுமலர்' வெளியிட்டது.

ஜார்ஜ் பிராண்டெஸ் (George Brandes) ஆற்றல் மிக்க போக்குக் கொள்கையை (Concept of Currents) முதன் முதலாகப் புகுத்தினார். பெரிடினாண்ட் புருனெடீர் (Ferdinand Brunetiere), பாரிசில் 1900இல் முதல் ஒப்பீட்டறிஞர் மாநாட்டில் இதை ஆதரித்துப் பேசினார். அறிஞர் ஹிப்போலைட் தெயின் (Hippolyte Taine 1828-1893) காரண காரிய ஆய்வை (causes and effects) வலியுறுத்தி, எவ்விதமான இலக்கியத் தோற்றத்திற்கும் காரணம் உண்டென்றார். அது இயற்கையில் அல்லது பௌதிகத்தில் பொருட்களின் சேர்க்கையினால் புதியதொன்று தோன்றுவது போன்றதென ஒப்பிட்டுக் காட்டி விளக்கினார். கலையின் ஒவ்வொரு படைப்பும் இங்ஙனம் ஒரு காரணத்தால் உருவாவதுடன், அதனால் அது இங்ஙனம் தோன்றியதென விளக்கியுரைக்கப்படும் எனவும் குறிப்பிட்டார். பூதவியல் பொருள்களைப் போலப் புலன்களால் உணரப்படாதனவும் (Spiritual events) அப்பொருட் தன்மையுடையன (matter) போல உருவாவனவேயாகும். குறிப்பிட்ட சில மூலக்கூறுகள் உருமாறியும் மறு அமைப்புப் பெற்றும் வேறுபட்டதோர் உருவமைப்புடைய பொருள்களாவது போல நுண்பொருட் கருத்துக்களும் இங்ஙனம் மாறியமைந்து புதுவடிவங்கள் பெற்று உருவாகின்றன. இங்ஙனம் ஒரு செடியின் வளர்ச்சிக்குக் காரணமான வேதியல் மாற்றங்களைப் போல, ஒரு பாட்டு அல்லது ஓவியத்தின் படைப்புக்கும் சில நுண் பொருட் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் காரண

மாகின்றன. இங்ஙனம் விளக்கிய தெயின் இலக்கிய ஒப்பீட்டறிஞன் இலக்கியத் தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான இனம், சூழ்நிலை, காலம், புலவனின் மனத்திறன் ஆகியவற்றை மனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என்றார். இவ்வகையில் அறிவியல் ஆய்வைப் போலவே இலக்கிய ஆய்வை மேற்கொள்ள முடியும் என்றும் அதனைச் சரிபார்த்து மேலும் மேலும் திருத்தமுறச் செய்ய முடியும் என்றும் அவர் விளக்கினார். இறுதியாக ஒப்பியல் இலக்கியம், உலக இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டிற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதே அவரது குறிக்கோளாகும்.

இங்ஙனம் பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டின்படி, இரண்டும் இரண்டுக்கு மேற்பட்டனவுமான இலக்கியங்களிடையே யுள்ள உறவுநிலைகளை ஆராய்வதுதான் முதற்கண் ஒப்பியல் இலக்கியம் என்று கருதப்பட்டது. இதற்கு ஒப்பீட்டாய்வாளன் குறைந்தது இரண்டு மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கருதினர். பெரும்பாலும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் இலக்கியங்களிடையேயுள்ள உறவு பற்றிய சான்றுகளைக் காண்பதிலேயே, சென்ற நூற்றாண்டில் ஒப்பியல் இலக்கியம் கருத்தைச் செலுத்தியது எனலாம்.

REDMI NOTE 5 PRO
MI DUAL CAMERA

அமெரிக்கக் கோட்பாடு

4

பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டின் வழிப்பட்டதே அமெரிக்கரின் ஒப்பியற்கோட்பாடு எனலாம். எனினும் முன்னது கடுமை மிக்கது; பின்னது நெகிழ்வும் விரிவுமுடையது. அமெரிக்கக் கோட்பாட்டில் மிக முற்போக்கான கூறுகள் பலவற்றைக் காணலாம். பிரெஞ்சு நாட்டினர் 'இலக்கிய ஒப்பீட்டில்' ஒப்பீட்டிற்கு அதிக அழுத்தம் தந்தனர். அமெரிக்கரோ 'இலக்கியத்திற்கு' அதிக அழுத்தம் கொடுத்தனர். உறவுடைய இலக்கியங்களை மட்டுமல்லாமல் ஒப்புமையுடைய எவ்விலக்கியத்தையும் ஒப்பிடலாம் என்று அமெரிக்கர் கொள்கையை விரிவுபடுத்தினர். "வேறுபட்ட பல மொழிகளிலும் விளங்கும் இலக்கியங்களிற் பொருந்தியுள்ள உயிருள்ள உறவுகளைக் கண்டறிவதே இவ் ஒப்பீடு" என்று கருதினர். இங்ஙனம் பிறப்புறவற்ற வெவ்வேறு இலக்கியங்களின் தலைசிறந்த நூல்களைப் பகுத்தும் ஒப்புமை கண்டும் (Analytical and analogical studies) ஆராய்வது, இலக்கியங்களின் முருகியலை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கவும் வரலாற்று முடிவுகளைக் காணவும் உதவும் என்று குறிப்பிட்டனர்.

பிரெஞ்சு நாட்டவர் போற்றிய மூலமும் தாக்கமும் பற்றிய கொள்கைகளை இவர்கள் வெறுத்தனர். விருப்பு வெறுப்புக்கு ஆளாக்குவது என்றும் இலக்கியத்தை முழுமையாக நோக்காமல் பிரித்துப் பிரித்துச் சிறுசிறு கூறுகளாக ஒப்பிடத் தூண்டுவதென்றும் தத்தமது நாட்டு

இலக்கியமே சிறந்தது எனும் மனப்பான்மையில் ஆராயப்படுவது என்றும் கூறிப் பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டைக் குறை கூறினர். இலக்கிய ஆராய்ச்சி உலக நோக்கில் அமைய வேண்டும் என்றனர். அமெரிக்க நாடு குடியேற்ற நாடாகையால்- ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த பல மொழியினரும் குடியேறியுள்ள நாடாகையால்- அங்கு 'உலகப் பொதுமை மனப்பான்மை' மிகவும் வெற்றி பெற்று விளங்கியது. பழமை போற்றுவதும் தனி இலக்கியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலை கண்டதுமாகிய பிரெஞ்சுக்கு மாறாக அமெரிக்கச் சூழ்நிலை இருந்ததால், இந்நாட்டின் 'ஒப்பீட்டுத்துறை'யும் உலகளாவியதாக வளர நேர்ந்தது. மேலும் அமெரிக்காவின் புதுத் திறனாய்வாளர்களின் (New Critics) செல்வாக்குப் பெருகியிருந்ததும் இதற்கு ஒரு காரணமாகும். இப் 'புதுத் திறனாய்வாளர்கள்' இலக்கியத்தை அதன் தனித்த நிலையில் நோக்கி, அதிலமைந்துள்ள திறன்களைக் கொண்டே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்று மிக அழுத்தமாக எடுத்துக் கூறினர். ஆசிரியன் வரலாறோ (Biography of the author) இலக்கிய வரலாறோ தேவையற்றது என்றனர். இலக்கியம் தோன்றிய பின்னணி, அதன் ஆசிரியன் பற்றிய ஆய்வுகளால்- வரலாற்றாய்வால்- விருப்பு வெறுப்புத் தோன்றி இலக்கியத்தின் மதிப்பீடு குறைவுபட்டுவிடுமென்றனர். இலக்கியத்தை அவ்விலக்கியத்திற்காக மதிப்பிட வேண்டுமே தவிரப் பிறவாறு முயலுதல் கூடாதென்றனர்.

இந்நிலையில், அமெரிக்காவில் இருபாற்பட்ட நிலை இருந்தது. ஒன்று முன்னைய பழமையான நிலை; ஆசிரியன் வரலாறு சார்ந்தது; வரலாற்று வழி வரிசைப் படுத்துவது; மந்தமானது. மற்றது புதுத்திறனாய்வாளர்கள் விரித்துக் கூறியது; முழுவதும் தற்சார்பற்றது. பிறவற்றுடன் தொடர்பற்றது (Detached), அணிநலன் ஆய்வாக அமைவது (Rhapsodic). பின்னணியும் அறிஞருடைய இலக்கிய ஆய்வுக் கருவிகளும் (Scholarly apparatuses and Backgrounds)

பற்றிக் கவலைப்படாதது. அதற்குப் பதிலாக படைக்கப் பட்ட நூல்களில் அவற்றைப் படைத்தவரின் ஒப்பற்ற தனித்திறன்களைக் காண்பது. பெரும்பாலும் இவை இரண்டிற்கும், இடைப்பட்ட வழியையே அறிஞர்கள் பெரிதும் போற்றினர். பிற்கூறிய புதுத் திறனாய்வாளரின் கோட்பாட்டால் இலக்கிய ஒப்பீட்டில் 'வரலாற்றுக்கு' இருந்த முக்கியத்துவம் குறைக்கப்பட்டது. ஒப்பியல் இலக்கியம் முருகியல் நோக்கில் (Aesthetic View) வளர இப்புதுத் திறனாய்வே காரணமாகும். புதுத்திறனாய்வாள ரின் 'வரலாற்று மறுப்பு' இயக்கத்தைப் பின் வந்தோர் முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டிலர். எனினும், அத்திறனாய் வாளரின் தாக்கத்தால் 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' புதிய திருப்பமும் புதிய விளக்கமும் பெற்றது.

அமெரிக்காவில் 1899இல் கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத்தில் ஆர்தர் கிறிஸ்டியின் (Arthur Christy) முயற்சியால் ஒப்பியல் இலக்கியத்துறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் ஹார்வேர்டு, விஸ்கான்சின், வடகரோலினா போன்ற பல்கலைக் கழகங்களிலெல்லாம் இலக்கிய ஒப்பீட்டுத்துறை ஏற்பட்டது. 1945-க்குப் பிறகு 60-க்கு மேற்பட்ட இடங்களில் இத்துறை ஏற்பட்டது என்பர். ஐரோப்பாவிலோ கார்போனுக்கு அடுத்து உட்ரெச்சில் (Utrecht) மட்டுமே இலக்கிய ஒப்பீட்டுக் கழகம் அமைக்கப் பெற்றது. அமெரிக்காவில் கண்ட பெரு வளர்ச்சி வேறு எங்கும் காணுதற்கரியதாகும்.

யேல் பல்கலைக் கழகத்தில் இவ் ஒப்பியல் துறை மிக உயர்நிலை அடைந்ததென்பர். ஆஸ்கார் ஜே.காம்ப்பெல் ரெனிவெலாக்கு (யேல் பல்கலைக் கழகம்), வடகரோலி னாவைச் சேர்ந்த வெர்னர் பால் பிரீடெரிச்சு (Werner Paul Friederich), இந்தியானா பல்கலைக் கழகத்தைச் சார்ந்த ஹோர்ஸ்ட் பிரெஞ்சு (Horst Frenz) போன்றோர் தலைசிறந்த அமெரிக்க ஒப்பீட்டறிஞர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர்.

வெர்னர் பிரீடெரிச்சு, பிரெஞ்சு நாட்டுச் சார்போன் பல்கலைக் கழகத்தில் விளங்கிய பெர்னாட் பால்டென்ஸ் பெர்கெர், பால்வான்திகம் போன்றோருடன் தொடர்பு கொண்டு விளங்கியவர். இவர் பலமொழி வழங்கும் ஸ்விட்சர்லாந்தில் பிறந்ததாலும் இளமையிலேயே பல மொழி அறிவுடையவராகக் கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்றதாலும் இவரை ஒப்பீட்டாய்வாளராகப் பிறந்தவர் என்றே சிறப்பிப்பர். ஐரோப்பாவில் 'மனிதப் பண்பு நிலைக் களன்கள் உலகப் பொதுமையானவை' (Universality of human values) என்ற கருத்தை வலியுறுத்தித் தொண்டாற்றிய பெருமை இவருக்குண்டு. கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத்தில் ஆர்தர் கிறிஸ்டி 'ஒப்பியல் இலக்கியச் செய்தி மடல்' (Comparative Literature News Letter) என்ற இதழை, 1942 முதல் 1946 வரை பதிப்பித்து வெளியிட்டார். பிரீடெரிச்சு 1945 முதல், தமது சொந்தச் செலவில் இது போன்றதொரு செய்தி மடலைத் தட்டெழுத்துப் படிவமாக வெளியிட்டு ஏறத்தாழ 350 ஆர்வலர்களுடன் தொடர்பு கொண்டார். பத்தாண்டுகளில் அமெரிக்காவில் ஒப்பியல் இலக்கியத்துறை பெரு வளர்ச்சி கண்டது. 'தற்கால மொழிக் கழகத்தில் (Modern Language Association) இலக்கிய ஒப்பீட்டிற்கு ஒரு பிரிவு தொடங்கப்பட்டது. ஒரிகன் பல்கலைக்கழக (Oregon) வழியாக 1949 முதல் 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' (Comparative Literature) என்ற இதழ் வெளிவரத் தொடங்கியது. பிரீடெரிச்சு இதனைத் தோற்றுவித்தது மட்டுமன்றித் துணையாசிரியராகவும் விளங்கினார். இவர் வெளியிட்ட செய்தி மடல், 1952 தொடங்கி வடகரோலினா பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து - "ஒப்பியல், பொது இலக்கிய ஆண்டு மலராக" (The Year book of Comparative and General Literature) வெளிவரத் தொடங்கியது. அப்பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கிலமும் செருமனியும் போதித்து வந்து, ஒப்பியல் இலக்கியத் துறையையும் வளர்த்த பிரீடெரிச்சு அவர்களே இம் மலருக்கு ஒன்பதாண்டுகள் வரை ஆசிரியராகப் பணி

யாற்றினார். இக்காலத்தில் ஒப்பியல் இலக்கியத்தின் விளக்கம், கொள்கை, பயன், எல்லை, முறை யாவும் இவரால் தெளிவுறுத்தப்பட்டன.

பிரெஞ்சு நாட்டின் பால்டன்ஸ்பெர்கருடன் சேர்ந்து பிரீடெரிச்சு "ஒப்பியல் இலக்கியக் கருவி நூற்றொகை" (Bibliography of comparative Literature) ஒன்றை 1950-இல் வெளியிட்டார். இது படிப்படியாக வளர்ந்து ஒப்பிடுதற்கான பகுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டும் பட்டியல்கள் 33,000 கொண்டதாக ஆயிற்று. இது போன்று 'அமெரிக்க ஜெர்மன்', அல்லது 'பிரெஞ்சு ஜெர்மன்' அல்லது 'ஆங்கில பிரெஞ்சு' ஒப்பியல் இலக்கியக் கருவி நூல் தொகைகள் பல வெளி வந்தன.

சில காலம் அமெரிக்க ஒப்பீட்டறிஞரில் சிலர் முழுதும் பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டு வழி நின்றனர். மற்றும் சிலர் அதை முற்றும் மறுத்து அமெரிக்கக் கருத்தையே வலியுறுத்தினர். பிரீடெரிச்சு இவ் இரண்டு கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியவர் எனலாம். ஆராய்ச்சியில் முறைகட்கே (Methodology) சிறப்பளிப்பதைவிட இலக்கியத்தில் மிகுதியும் கவனம் செலுத்துக என இவர் வேண்டினார். இத்துறையில் எச்.எச். ஹென்றி ரிமாக்கு (Henry Remak) ஒரு நடுநிலைக் கோட்பாட்டை வகுத்தார்.

1954இல் 'அனைத்துலக ஒப்பியல் இலக்கியக் கழகம் (International Comparative Literature Association) நிறுவப்பட்டது. 1955இல், வெனிசில் அதன் முதல் மாநாடு நடைபெற்றது. அதன் இரண்டாம் மாநாட்டை வட கரோலினாவைச் சேர்ந்த சாப்பல் ஹில்லில் (Chapel Hill) 1958இல், பிரீடெரிச்சு நடத்தினார். அப்போது அமெரிக்க ஒப்பியல் இலக்கியக் கழகமும் நிறுவப்பட்டது. அரசியல் வழிப்பட்ட மொழி, நாடு, இனம் போன்ற தடைகள் தகர்க்கப்பட்டு, இலக்கிய ஒருமைப்பாடு போற்றப்பட்டது. இலக்கியத்தை நுண்கலைகளோடும், அறிவியலோடும்,

வரலாறு, சமூகவியல், தத்துவம், உளவியல் போன்றவற்றோடும் ஒப்பிட்டு ஆராயலாம் என்று அமெரிக்கர் இதன் ஆய்வுக்களத்தை மிகவும் விரிவுபடுத்தினர். இது பிரெஞ்சு நாட்டவர் கொள்கைக்கு அப்பாற்பட்டது. 'ஒப்பீட்டிற்காக ஒப்பீடு' (Comparison for its own sake) என்பதை அமெரிக்கர் மறுத்தனர். மூலமும் தாக்கமும் கண்டுபிடிப்பது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பெருவரவிற்றாக இருந்தது. அதனை முழுவதும் தேவையற்றது என மறுத்த அமெரிக்கர் இலக்கிய ஒப்பீடு அதன் முருகியலை வெளிக் கொணர்வதற்கே என்றனர். இவ்வகையில் அமெரிக்கக் கோட்பாட்டை முருகியல் நோக்கு (Aesthetic view) உடையது எனலாம். பிரீடெரிச்சு பிரெஞ்சுக் கோட்பாட்டை அறிவியல் முறையில் அணுகுதல் (Scientific Approach) என்றும், அமெரிக்கக் கோட்பாட்டை முருகியல் முறையில் அணுகுதல் (Aesthetic Approach) என்றும் வருணிப்பார். அவர் குறிப்பிடுகின்ற விளக்கத்திலிருந்து, அமெரிக்காவில் இத்துறை எவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றது என அறியலாம்.

"நமது ஒழிவு நேரங்களில் நாம் எழுதுகின்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், படிக்கின்ற ஆய்வுத்தாள்கள், நாட்டு மக்களறிய எழுதும் நூல்கள் போன்றவற்றில் நாம் நமது சுவையை, சார்பு நிலையை, திறமையை வெளிப்படுத்துகிறோம். நம்மில் சிலர் அடிப்பொருள் ஆய்வு (Thematology) செய்கின்றனர்; மற்றவர்கள் இலக்கிய வகைகளை உலகளாவிய நிலையில் ஆய்கின்றனர்; மற்றும் சிலர் 'தாக்கம்' பற்றிய ஆய்வை விரும்புகின்றனர்; சிலர் இடைத் தொடர்பாளர்களின் (Intermediaries) இன்றியமையாமையை ஆய்கின்றனர்; சிலர் தங்களுடைய இரண்டு அல்லது மூன்று இலக்கியங்களின் அறிவை வரலாற்றோடும் சமயத்தோடும், தொடர்புபடுத்தி ஆய்கின்றனர்; மற்றவர்கள் நுண்கலைகளுடனோ அல்லது கலைத் திறனாய்வுடனோ தொடர்புபடுத்தி ஆய்கின்றனர்;

இலக்கியத்தின் சமுதாயப் பண்பைப் பயனுள்ள ஆய்வுத் துறையெனக் கொள்வதே தம் முன்னுள்ள ஒப்பியல் ஆய்வு என்பது சிலரது கருத்தாகவுளது; மற்றும் சிலர் தலைசிறந்த முருகியற் கருத்துக்களை மேற்கொண்டு ஆராய்தலில் தம் மிகு திறமை புலனாகச் செய்கின்றனர். இக்கருத்து வகை வேறுபாடுகளால், வெவ்வேறு வகையான சிறந்த ஆய்வு களை நாம் பெற முடிகிறது. கட்டுரைகளும் நூல்களும் மிகச் சிறு திறன் முதல் உலகளாவிய இயக்கங்கள் சார்ந்த பெருங்கோட்பாடுகள் வரை வேறுபட அமைகின்றன. அவைகள் அரிதான பொருள் முதல் அடிக்கடி பயன்படும் பொருட்கூறுகள் வரை ஆராய்கின்றன. ஆயினும் அவை ஒவ்வொன்றும் அந்த ஆசிரியரின் ஒப்பற்ற தனிச்சிறப்பைப் புலனாக்குகின்றன. ஒப்பியல் இலக்கியத் தில் அவ்அவ் ஆசிரியர் எவ்விதமான ஆய்வை மேற் கொள்ள விரும்புகிறார் என்பதையும் அவை புலனாக்கி நிற்கின்றன. இத்தகு மனங்கவரும் புதிய, முடிவற்ற ஆய்வுக் களமாக ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுத் துறை விளங்குகிறது. (Fascinating, new. inviting field which is comparative literature).[1]

இன நாடு எல்லைகளைக் கடந்த நிலையில் வைத்து இலக்கிய ஆய்வை மேற்கொள்வதே ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வு என்பர். இந்நிலையில் உலக இலக்கியம், பொது இலக்கியம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பியல் இலக்கியம் ஒன்று படுகிறது என ரெனிவெலாக்கு வற்புறுத்துகிறார். இலக்கியத் திறனாய்வு, இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியக் கொள்கை மூன்றும் பிரித்தறிய முடியாதன எனவும் ஒன்றினொன்று செறிவுடையன என்றும் கருதுவதே ஒப்பியற் கோட்பாடாகும்.

இலக்கியத்தின் முழுமையைக் (Totality of Literature) கருத்திற்கொண்டு ஆய்வது இது. எல்லா இலக்கியப்

1. Werner P.Friederich, The Challenge of comparative literature and other Addresses, PP 18-19.

படைப்புகளையும் இலக்கிய அனுபவங்களையும் ஒன்றாகக் கருதும் மனவுணர்வுடன், உலகளாவிய பார்வையில் அனைத்து இலக்கியங்களையும் கற்பது ஒப்பியல் இலக்கியம் என்ற ரெனிவெலாக்குக் கருத்துச் சிந்திக்கத் தக்கதாகும். (It will study all literature from an International perspective with a consciousness of the unity of all liteary creation and experience)[1]

பேராசிரியர் எச்.எச்.ரிமாக்கு (H.H.Remak) தரும் விளக்கம்

ஒப்பியல் இலக்கியம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டு எல்லைகட்கு அப்பாற்பட்ட இலக்கிய ஆய்வாகும். ஒரு பக்கம் இலக்கியத்திற்கும் மறுபக்கம் பிற அறிவு சமயம் சார்ந்த துறைகட்குமிடையேயுள்ள உறவுத் தொடர்புகளை ஆராய்வது. அவை கலைகள், தத்துவம், வரலாறு, சமூக அறிவியல், அறிவியல், சமயம் முதலியனவாகும். ("The study of literature beyond the confines of one particular country and the study of the relationships between literature on the one hand and the other area of knowledge and belief such as the arts, philosophy, history, the social sciences, the sciences, religion etc., on the other hand"[2])

உலக நோக்கில் இலக்கியத்தை ஆய்வது, 'இலக்கியங் களிடையேயுள்ள உறவை ஆய்வது', ஒப்புமைகளை (Parallalisms and analogies) ஆய்வது, இலக்கியத்தைப் பிறகலைகளுடனும் அறிவியல் வரலாற்றுத் துறை களுடனும் ஒத்துநோக்கி ஒப்பிட்டு ஆய்வது, இலக்கியம் வடிவமைப்புக் கூறுகளால் (Structures) உருவாவதெனவும் பல்வேறு கலைக் கூறுகளால் ஆக்கப்பெறுவது (Systems) எனவும் இதுபோலப் புதுமை நோக்கில் ஆய்வது என

1. Rene wellek, Discriminations, P. 19.
2. Ibid P. 18

இவ்வாறு இவ்வொப்பியல் இலக்கியத்துறை விரிந்து கொண்டே செல்கிறது.

தேசிய இலக்கியங்களை இது புறக்கணிப்பதாகவோ, ஒரு மொழி இலக்கியத்தின் தனிப்பண்புகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகவோ கருதுதல் தவறு. இன்று நாம் கற்பது போலத் தனிமொழி இலக்கியத்தின் சிறப்பியல்புகளைக் கற்கலாம். ஆனால் 'இலக்கியம் எல்லாம் ஓரினம்' என்ற உயர்வு தாழ்வற்ற மனத்துடன் ஆராய வேண்டும். கலைகளுக்கும் அக்கலைகளில் ஒன்றாகிய இலக்கியக் கலைக்கும் இனவுறவு உண்டு; ஒப்புமை உண்டு; தத்துவம் அல்லது அறிவியலுடன் தொடர்புண்டு. இவை அனைத்தையும் கருத்திற் கொள்ளுமாறு பரந்துபட்ட, ஆழமான இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்குப் புதிய புதிய இலக்கியக் கொள்கைகளையும், ஆய்வுக்களங்களையும் 'ஒப்பியல் இலக்கியம்' நல்குகிறது.

ஒப்பிலக்கியமும் மொழி பெயர்ப்புத் துறையும்

5

'உலக இலக்கிய ஒருமை' காண வேண்டுமேல் மொழித் தடையைக் கடந்தாக வேண்டும். அதற்குப் பிறமொழியறிவு மிகவும் இன்றியமையாததாகும். எழுதப் படிக்கத் தெரியும் அளவேனும் பிறமொழிகளில் பயிற்சி பெற்றால், அது பெரும் பயன் விளைவிக்கும். ஒப்பீட்டாளன் குறைந்தது இரு மொழி அறிவாவது பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பர். ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலும் தம் மொழியோடு அண்டை மொழிகளில் ஒன்றையோ தொன்மை மிக்க கிரேக்கம், இலத்தீன் மொழிகளையோ கற்கும் முறை எங்கும் பரவியுளது. இந்திய நாட்டில் ஒருவர் மீது ஒருவர் கொண்ட அச்சத்தினால் இம்முறை கால்கொள்ளவில்லை. தம்மொழியறிவோடு பிறிது ஒரு மொழியறிவும் பெறுவதால் கல்வி நிறைவுறுகிறது என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். ஆண்டான், அடிமை உணர்வின்றி அழுக்காறு, அச்சம் என்ற பகைமையின்றி இந்தியர்கள் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட மொழிகளை உவந்து கற்கும் நாளே ஒப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு நன்னாளாகும்.

முக்கியமாகப் பண்பாட்டு, நாகரிக மொழிகளையேனும் மேலைநாட்டில் கிரேக்கமும், இலத்தீனும் கீழைநாட்டில் வடமொழியும், தென்மொழியும் கற்க வேண்டும். எனினும் இது எத்தனை பேர்க்குக் கை கூடுகிறது? ஒருவர் அனைத்து

மொழிகளையும் கற்பதென்பது இயலாத ஒன்று. இந்த நிலையில்தான் 'மொழி பெயர்ப்பு' இன்றியமையாத- தவிர்க்க முடியாத- கருவியாகப் பயன்படுகிறது. ஆனால் மொழி பெயர்ப்பைப் பலர் ஏற்பதில்லை. அதனை முற்றிலும் மூலம் போன்றதென ஒப்ப மறுக்கின்றனர். 'போலி' என வெறுக்கின்றனர். உட்ரோ வில்சன் (Woodrow Wilson) "ஒருவருடைய சொற்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு கேட்கப்படுகின்ற பொழுது, அது ஒரு கருத்தின் பல பாகங்களும் முறிந்து போயினமையைக் காண்பது போலிருக்கிறது." எனக் கேலி செய்தார். கலையில் உட்கருத்தும் கலையமைப்பும் பிரிக்க முடியாதன என்றும் அதனை மொழி பெயர்க்க முடியாது என்றும் வாதிடுவர். குறிப்பிட்ட மொழிகளின் ஒலியமைப்பும் நடையழகும் மற்றொரு மொழியில் அமையா. தன்னுணர்ச்சிப் பாக்களாகிய கவிதைகளை மொழி பெயர்க்க வொண்ணாது. ஆனால் கதை, நாடகம் போன்றவற்றை ஓரளவு மொழி பெயர்க்கலாம். உரைநடை வடிவான கட்டுரைகளை இன்னும் தெளிவாக மொழி பெயர்க்கக்கூடும்.

இங்ஙனமெல்லாம் தடைகளை அடுக்கிக் கூறி மொழிபெயர்ப்பே தேவையில்லை என உதறிவிடலாம் என்றால், அதனைத் தவிரப் பிறிதொரு கருவியும் கிடையாது. எனவே இத்துறையினைச் சிறப்பாகப் போற்றி வளர்ப்பது மிகவும் இன்றியமையாததாகிறது. மேலை நாடுகளில் இத்துறைக்குப் பேருக்கம் நல்கப்பட்டு வருகிறது. பல கலைக் கழகங்கள் பிற மொழிகளையும்- அவற்றின் வழிப்பட்ட மொழி பெயர்ப்புக் கல்வியையும் தனிப்பாடமாக வைத்து அங்கு அறிஞர்கள் கூடி ஆராய்கின்றனர். இதனால் மொழிபெயர்ப்புக்கலை மேலும் மேலும் வளர்ச்சி பெற்றுக் கூர்மை பெற்று வருகிறது. மிகச் சிறந்ததொரு நூலை ஒருவர் மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்தால், அது மூல நூலுடன் இயைந்துள்ளதா என்பதை ஆய்வாளர்கட்கு அனுப்பி உண்மையறிந்து கொண்டு, மொழி பெயர்ப்புக்கு

டாக்டர்' பட்டம் வழங்குகின்றன, அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகங்கள்.

இங்கு நம் நிலை நேர் முரணானது. இளங்கலைப் படிப்பில் ஒரு தாள் மொழிபெயர்ப்பு உண்டு; ஆனால் அது தான் மாணவர்கள் புறக்கணிக்கும் திருதாளாகும். அது தவிரச் செய்தி இதழ்களில் தப்பும் தவறுமாக மொழி பெயர்ப்புத் திருப்பணி நடைபெறுகிறது. மறைமலை படிகளாரைப் போலவோ, பண்டித மணியவர்களைப் போலவோ மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் ஈடுபடவல்லார் இன்று எவரும் இலர். ஆர்வமின்மையே இதற்கு மூல காரணம்; ஆற்றலின்மையன்று. இனியேனும் நம்மில் சிலரின் கவனமாவது இத்திசை நோக்கித் திரும்புமாக! சேக்ஸ்பியரிலோ, பைபிளிலோ, திருக்குறளிலோ, சிலம்பிலோ காணப்படும் மிகவுயர்ந்த பகுதிகள் உலகைக் கவரும் ஆற்றலுடையன. அவற்றை அனைவரும் படிக்கும் வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். அவை மொழி பெயர்க்கப் பட்டால் அனைவர் உள்ளத்தையும் ஈர்க்கும் என்பதுறுதி. தேவையற்றவற்றை மொழி பெயர்த்தால் சுவை குன்றவே செய்யும்.

மொழி பெயர்ப்பு ஒன்றும் குற்றமுடைய, பழிப்பிற்குரிய துறையன்று. மூல ஆசிரியனை விட மொழி பெயர்ப் பாளனை மட்டமாக மதிக்கின்ற நிலை மாறவேண்டும். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் பல இடங்களில் 'இரண்டாந் தரமாக' இருப்பதாகக் கருதுகின்றனர். ஆயினும் சில இடங்களில் மூல ஆசிரியர்களே அவர்களிலும் மோசமாக இருப்பதை மறுக்க முடியாது. மூல நூலை மாற்ற முடியாது; அதற்கு மேலும் மேலும் திருந்திய வடிவம் தர முடியாது. ஆனால் மொழி பெயர்ப்பு நூலை மேலும் மேலும் திருத்திப் புதுப்பிக்கலாம். திருக்குறளுக்கு முன்னைய மொழி பெயர்ப்புக்களிலும் திருந்திய பெயர்ப்புக்களைப் படைக்க நமக்கு இன்னும் வாய்ப்பிருக்கிறதல்லவா?

ஆனால் நாம் திருக்குறளைத் திருத்த முடியாது; திருத்தக்கூடாது.

எனினும் கருத்துக்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயரவே செய்கின்றன. ஒரே மொழியிலும் படைப்போனுடைய அனுபவம் படிப்போனால் 'மொழி பெயர்த்து' அனுபவிக்கப்படுகிறது. மனிதனுக்கு மனிதன் கருத்துக்கள் இடம் மாறுவது ஒருவகை மொழி பெயர்ப்பேயாகும். காலத்திற்குக் காலமும், நாட்டுக்கு நாடும், மொழிக்கு மொழியும், கருத்துக்கள் சென்றேறி, மொழி பெயர்க்கப் பட்டே வளர்ந்து வருகின்றன. கருத்தளவில் நடக்கும் இம்மொழி பெயர்ப்பு, மொழி அளவில் காட்சி தருவதே 'மொழி பெயர்ப்புத் துறை'யாகும். எனவே மொழி பெயர்ப்புக் கலை இயற்கைக்கு முரணானது அன்று என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும்.

மொழி பெயர்ப்புக்கலை தொன்றுதொட்டு மரபு வழியாக வருவதாகும்; எம்மொழியாளரிடமும் காணப் படுவதாகும். தொல்காப்பியர் 'வழிநூல்' பற்றி விளக்கு மிடத்து, "தொகுத்தல், விரித்தல், தொகைவிரி, மொழி பெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தலோடு அனை மரபினவே" (தொல்: 1597) என்று குறிப்பிடுகிறார். "முதனூலாசிரியன் விரித்துச் செய்ததனைத் தொகுத்துச் செய்தலும், தொகுத்துச் செய்ததனை விரித்துச் செய்தலும், அவ்விரு வகையினையும் தொகைவிரியாகச் சொல்லுதலும், வடமொழிப் பனுவலை மொழி பெயர்த்துத் தமிழ் மொழியாற் செய்தலும் என்றவாறு" என இதனை இளம்பூரணர் விளக்குகின்றார். அவர் காலத்தும் முன்னும் வடமொழி நூல்களே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்தன வாதலின் இங்ஙனம் உரையெழுதினார். தொல்காப்பியர் 'பிறமொழி நூல்களை அடியொற்றி மொழி பெயர்த்து அமைத்தலையே விரும்பினார் என்பதற்கு 'மொழி

பெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல்' என்ற சொல்லாட்சி உதவி செய்கின்றது.

நம் துறை உயிருள்ள வாழும் இலக்கியத்தைப் பற்றியது. ஒரு கருத்து, நம்முட் புகுந்து நம்மை உயிர்ப்பிக்க வல்ல உயிருள்ள கருத்து, எந்த மொழியிற் சொல்லப்பட்டாலும் அது கிரேக்கமோ ஹீப்ருவோ, வடமொழியோ எது வாயினும்- அக்கருத்து நம்முடையதேயாகும். உலகப் பொதுவான இம் முருகியற் கலையில் 'தேசியம்' என்ற நாட்டுரிமையை நிலைநாட்டுவது தவறாகும். ஓரிலக்கியத் தில் தேசியத்தன்மை இருக்கலாம். ஆயினும் அக்கலை உலகப் பொதுவானதேயாகும்.

பண்பாட்டில் உலக ஒருமை என்பது அடிப்படை உண்மையாகும். (In Culture, Internationalism is the basic fact) "நாம் நம்முடைய இனத்தை நேசிப்பது உண்மையானால், உலகிற் சிந்திக்கப்பட்டவற்றிலும் சொல்லப்பட்டவற்றிலும் மிகச் சிறந்தவற்றைத் தந்து அதனை வளப்படுத்த மிகவும் ஆர்வம் உடையவர்களாயிருக்க வேண்டும். அதற்கு ஈடாக நம்முடைய சிறந்த கருத்துக்களை உலக மனித இனத்திற்குப் பொதுவான சேமிப்புக் கருவூலத்தில் சேர்க்க நாமும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்" என்று ஆல்பர்ட் ஜெரால்டு குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.[1]

தமிழில் மொழி பெயர்ப்புக் கலை பற்றி ஒரு சில கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டு வந்துள்ளன. இதுகாறும் எத்தனையோ நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. வடமொழி நூல்கள், ஆங்கில நூல்கள் போல்வன பல

1. "If we love our own community we shall be all the more eager to enrich it with the best which has been thought and said in the world; and reciprocally, we shall desire to contribute our best to the common hoard of mankind," Preface to world Literature. pp. 27, 28.

மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சாகித்திய அகாதெமியினரும் தென்னிந்தியப் புத்தகக் குழுவினரும் இந்திய மொழி நூல்களையும்- தென்னிந்திய மொழி நூல்களையும்- சிறப்பாகக் கதைகளை- மொழி பெயர்த்து வருகின்றனர். ஆயினும் இவையெல்லாம் கடலை நிரப்ப ஒரு துளியைப் பெய்வது போன்ற தாகும். இனியேனும் இத்துறை நன்கு வளர்ச்சி பெற்று 'ஒப்பிலக்கியக் கோட்பாட்டை' வளப்படுத்த வேண்டும்.